YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)
26 päivänä lokakuuta 2000 *

Asiassa C-447/98 P,

Molkerei Großbraunshain GmbH, kotipaikka Altenburg (Saksa),

ja

Bene Nahrungsmittel GmbH, kotipaikka Altenburg (Saksa),

edustajinaan asianajajat M. Loschelder ja T. Klingbeil, Köln, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto M. Loesch, 4 rue Carlo Hemmer,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-109/97, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel vastaan komissio 15.9.1998 antaman määräyksen (Kok. 1998, s. II-3533) kumoamista,

vastapuolena sekä muina osapuolina:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja J. L. Iglesias Buhigues ja oikeudellisen yksikön virkamies U. Wölker, avustaja-

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

naan asianajaja B. Wägenbaur, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa oikeudellisen yksilön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukevat

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö K. Rispal-Bellanger ja ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston apulaisulkoasiainsihteeri C. Vasak, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

väliintulijana,

Freistaat Thüringen, edustajanaan asianajaja G. M. Berrisch, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto G. Harles, 8—10 rue Mathias Hardt,

ja

Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH, kotipaikka Falkenhain (Saksa), edustajinaan asianajajat P. Lotze ja S. Lehr, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto R. Faltz, 6 rue Heinrich Heine,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Skouris sekä tuomarit R. Schintgen (esittelevä tuomari) ja N. Colneric,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Molkerei Großbraunshain GmbH (jäljempänä Molkerei Großbraunshain) ja Bene Nahrungsmittel GmbH (jäljempänä Bene Nahrungsmittel) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 7.12.1998 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-109/97, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel vastaan komissio, 15.9.1998 antamaan määräykseen (Kok. 1998, s. II-3533, jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta niiden nostaman kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan asetuksen (ETY) 2081/92 17 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesta maantieteellisten nimien ja alkuperänimitysten rekisteröinnistä annetun asetuksen (EY) N:o 1107/96 liitteen täydentämisestä 23 päivänä tammikuuta 1997 annettu komission asetus (EY) N:o 123/97 (EYVL L 22, s. 19) siltä osin kuin se koskee suojatun alkuperänimityksen "Altenburger Ziegenkäse" rekisteröintiä liian laajalle maantieteelliselle alueelle.

2 Yhteisöjen tuomioistuimen puheenjohtaja hyväksyi 1.6.1999 antamallaan määräyksellä Ranskan tasavallan väliintulohakemuksen, jossa tämä pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1) säädetään, kuten sen 1 artiklan 1 kohdasta ja 2 artiklan 1 kohdasta käy ilmi, tiettyjen maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suojaa yhteisössä koskevista säännöistä.

4 Asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

a) 'alkuperänimityksellä' alueen, määrätyn paikan tai erityistapauksissa maan nimeä, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta,

— joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta

ja

— jonka laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota ja jonka tuotanto, jalostus ja käsittely tapahtuu rajatulla maantieteellisellä alueella."

5 Asetuksen N:o 2081/92 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että "jotta suojattua alkuperänimitystä (SAN) tai suojattua maantieteellistä merkintää (SMM) voidaan käyttää, maataloustuotteen tai elintarvikkeen on oltava eritelmän mukainen". Saman artiklan 2 kohdan c ja d alakohdan mukaan eritelmässä on oltava muun muassa "maantieteellisen alueen rajaaminen" ja "todisteet — — siitä, että maataloustuote tai elintarvike on peräisin — — 2 artiklan 2 kohdan a — — alakohdassa tarkoitetulta maantieteelliseltä alueelta".

6 Asetuksen N:o 2081/92 12. perustelukappaleen mukaan "saadakseen suojan kaikissa jäsenvaltioissa maantieteelliset merkinnät ja alkuperänimitykset on rekisteröitävä yhteisön tasolla". Asetuksen 13. perustelukappaleen mukaan "rekisteröintimenettelyssä olisi henkilölle, jota asia henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee, annettava mahdollisuus valvoa oikeuksiaan tekemällä jäsenvaltion välityksellä komissiolle väite".

7 Asetuksen N:o 2081/92 5—7 artiklassa säädetään maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten "tavanomaisesta" rekisteröintimenettelystä. Tuottajien ja/tai jalostajien ryhmittymän tai tietyin edellytyksin luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön (5 artiklan 1 ja 2 kohta) rekisteröintihakemus on lähetettävä sille jäsenvaltiolle, jossa maantieteellinen alue sijaitsee (5 artiklan 4 kohta). Jäsenvaltion on tarkastettava, että hakemus on perusteltu, ja toimitettava hakemus, johon on liitetty erityisesti 4 artiklassa tarkoitettu eritelmä, komissiolle (5 artiklan 5 kohta).

8 Komissio tarkastaa kuuden kuukauden kuluessa virallisella tutkimuksella, onko rekisteröintihakemuksessa kaikki 4 artiklassa säädetyt tiedot (6 artiklan

1 kohta). Jos komissio päättää, että nimitys täyttää suojaamiselle asetettavat edellytykset, se julkaisee asian *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (6 artiklan 2 kohta). Jos jäsenvaltio tai sellainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, ei ole ilmoittanut komissiolle yhtään väitettä 7 artiklan mukaisesti, tämä kirjaa nimityksen "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteri" -nimiseen rekisteriin (6 artiklan 3 kohta). Rekisteriin kirjatut nimitykset julkaistaan sitten *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (6 artiklan 4 kohta). Jos komissio sitä vastoin 1 kohdassa säädetyn tutkimuksen perusteella tulee siihen johtopäätökseen, ettei nimitys täytä suojan saamiselle asetettuja edellytyksiä, se päättää 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen olla toteuttamatta tämän artiklan 2 kohdassa säädettyä julkaisemista (6 artiklan 5 kohta).

9 Asetuksen 2081/92 7 artiklassa säännellään rekisteröintiä koskevasta väitemenettelystä. Siinä säädetään seuraavaa:

"1. Kuuden kuukauden kuluessa 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta julkaisemisesta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* jäsenvaltio voi tehdä väitteen rekisteröintiä vastaan.

2. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että henkilöt, jotka voivat osoittaa, että heillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, saavat tutustua hakemukseen. Lisäksi jäsenvaltioissa vallitsevan tilanteen mukaisesti jäsenvaltiot voivat järjestää saman mahdollisuuden muille osapuolille, joilla on asiassa laillinen etu valvottavanaan.

3. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan lähettämällä asianmukaisesti perus-

tellun ilmoituksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava aiheelliset toimenpiteet ottaakseen säädetyssä määräajassa huomioon tällaiset huomautukset tai tällaisen väitteen.

4. Väite voidaan hyväksyä ainoastaan, jos siinä:

— osoitetaan, ettei 2 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä ole noudatettu;

— osoitetaan, että ehdotettu nimen rekisteröinti kokonaan tai osittain vaarantaisi samankaltaisen nimityksen tai tavaramerkin olemassaolon tai markkinoilla silloin, kun tämä asetus julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, laillisesti olevien tuotteiden olemassaolon;

— täsmennetään ominaisuudet, joista voidaan päätellä, että nimi, jonka rekisteröintiä on haettu, on luonteeltaan yleisnimi.

5. Jos väite voidaan 4 kohdan mukaisesti hyväksyä, komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään kolmen kuukauden kuluessa sisäisten menettelyjensä mukaisesti. Jos:

a) sopimukseen päästään, asianomaisten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki tekijät, jotka mahdollistivat sopimukseen pääsemisen, sekä hakijan ja väitteen tekijän lausunnot. Jos 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot eivät ole muuttuneet, komissio toimii 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jos muutoksia on tehty, komissio aloittaa uudelleen 7 artiklassa säädetyn menettelyn;

b) sopimukseen ei päästä, komissio tekee päätöksen 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ottaen huomioon perinteiset ja tarkasti noudatetut käytännöt ja sekaannusten todennäköisyyden. Jos komissio päättää hyväksyä rekisteröinnin, se julkaisee 6 artiklan 4 kohdan mukaiset tiedot."

10 Asetuksen N:o 2081/92 17 artiklalla otetaan käyttöön "yksinkertaistettu" tai "lyhennetty" rekisteröintimenettely, jota noudattaen rekisteröidään sellaiset nimitykset, jotka olivat jo olemassa asetuksen voimaantulopäivänä. Siinä säädetään seuraavaa:

"1. Kuuden kuukauden kuluessa tämän asetuksen voimaan tulosta jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle nimet, joilla on oikeudellinen suoja, tai jäsenvaltioissa, joissa suojajärjestelmää ei ole, käytössä vakiintuneet nimitykset, jotka ne haluavat rekisteröidä tämän asetuksen mukaisesti.

2. Komissio rekisteröi 1 kohdassa tarkoitetut 2 ja 4 artiklan mukaiset nimitykset 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Edellä olevaa 7 artiklaa ei sovelleta. Yleisnimiä ei kuitenkaan rekisteröidä.

3. Jäsenvaltiot voivat säilyttää kansallisen suojan 1 artiklan mukaisesti ilmoitetuille nimityksille, kunnes päätös niiden rekisteröinnistä on tehty."

11 Asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Rekisteröidyt nimitykset on suojattu:

a) suoralta tai välilliseltä rekisteröidyn nimityksen kaupalliselta käytöltä tuotteissa, joita rekisteröinti ei koske, siinä määrin kuin tuotteet ovat verrattavissa tällä nimityksellä rekisteröityihin tuotteisiin tai siinä määrin kuin nimityksen käytöllä voi hyötyä suojatun nimityksen maineesta;

b) väärinkäytöltä, jäljittelyltä tai mielleyhtymiltä, vaikka tuotteen oikea alkuperä on merkitty tai vaikka suojattu nimi on käännetty tai siihen on liitetty ilmaisu kuten 'laatu', 'tyyppi', 'menetelmä', 'tuotettu kuten', 'jäljitelmä' tai muu samankaltainen ilmaisu;

c) muilta vääriltä tai harhaanjohtavilta merkinnöiltä mitä tulee tuotteen lähtöpaikkaan, alkuperään, tuotteen laatuun tai olennaisiin ominaisuuksiin, jotka on merkitty sisä- tai ulkopakkaukseen, mainoksiin tai tuotetta koskeviin asiakirjoihin sekä tuotteen pakkaamiseen tavalla, joka on omiaan antamaan väärän kuvan tuotteen alkuperästä.

d) muilta käytännöiltä, jotka saattaisivat johtaa yleisöä harhaan tuotteen todellisen alkuperän suhteen.

Jos rekisteröityyn nimitykseen sisältyy siihen kuuluvana maataloustuotteen tai elintarvikkeen nimi, jota pidetään yleisnimenä, tämän yleisnimen käytön vas-

taavissa tuotteissa tai elintarvikkeissa ei katsota olevan ristiriidassa 1 kohdan a ja b alakohdan kanssa."

12 Asetuksen N:o 2081/92 mukaisten toimenpiteiden toteuttamiseksi asetuksen 15 artiklassa täsmennetään seuraavaa:

"Komissiota avustaa komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 148 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrätyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan mainitussa artiklassa määrätyllä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

Komissio päättää suunnitelluista toimenpiteistä, jos ne ovat komitean lausunnon mukaiset.

Jos suunnitellut toimenpiteet eivät ole komitean lausunnon mukaisia tai lausuntoa ei ole annettu, komissio tekee viipymättä neuvostolle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Neuvosto ratkaisee asian määräenemmistöllä.

Jos neuvosto ei ole ratkaissut asiaa kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asia on tullut vireille neuvostossa, komissio tekee päätöksen ehdotetuista toimenpiteistä."

13 Asetus N:o 2081/92 julkaistiin Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä 24.7.1992. Asetuksen 18 artiklan mukaisesti se tuli voimaan 12 kuukauden kuluttua tästä päivästä, toisin sanoen 25.7.1993.

Riidan perustana olevat tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

14 Riidan perustana olevat tosiseikat, sellaisena kuin ne ilmenevät valituksenalaisen määräyksen 7—9 kohdista, ovat seuraavat:

15 Saksan viranomaiset antoivat 20.12.1993 asetuksen erityisesti juustoja koskevan asetuksen muuttamisesta. Näin muutetun juustoja koskevan asetuksen liitteessä rekisteröitiin muun muassa nimitys "Altenburger Ziegenkäse" suojatuksi alkuperänimitykseksi. Nimitystä vastaavaan maantieteelliseen valmistusalueeseen kuuluivat Altenburgin, Schmöllnin, Geran, Zeitzin, Geithainin, Grimman, Wurzenin ja Bornan hallintoalueet sekä Geran kaupunki. Hallintoalueiden nimet ovat myöhemmin muuttuneet — esimerkiksi Schmöllnin ja Altenburgin hallintoalueista on tullut Altenburger Land —, mutta nimitystä "Altenburger Ziegenkäse" vastaavaa maantieteellistä aluetta ei ole kuitenkaan muutettu.

16 Saksan liittotasavalta pyysi komissiota 26.1.1994 päivätyllä kirjeellään rekisteröimään nimityksen "Altenburger Ziegenkäse" suojatuksi alkuperänimitykseksi (SAN) asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan mukaisesti.

17 Molkerei Großbrunshain GmbH, joka on vuodesta 1898 asti valmistanut nimityksellä "Altenburger Ziegenkäse" markkinoitua juustoa, ja Bene Nahrungsmittel, joka omistaa kaikki osuudet ensiksi mainitusta, ryhtyivät useisiin toimenpiteisiin niin kansallisella kuin yhteisönkin tasolla tämän nimityksen

kattaman maantieteellisen alueen muuttamiseksi. Kantajat jättivät tästä syystä 4.4.1995 Saksan toimivaltaiselle ministeriölle valituksen ja 9.8.1995 komissiolle kantelun, jossa ne vaativat komissiota nostamaan EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) nojalla jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan.

18 Vaatimustensa tueksi kantajat väittivät, että Saksan juustoja koskevassa asetuksessa ja komissiolle lähetetyssä rekisteröintipyynnössä käytetty maantieteellinen alue oli liian laaja "Altenburger Ziegenkäsen" valmistusalueeksi, koska siihen sisältyi useita Saksissa ja Saksi-Anhaltissa sijaitsevia hallintoalueita ja varsinkin Wurzenin hallintoalue Saksissa, jossa toimiva yritys Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH (jäljempänä Zimmermann) on myös vuodesta 1936 asti valmistanut nimityksellä "Altenburger Ziegenkäse" markkinoitua juustoa. Kantajien mukaan valmistusalue olisi pitänyt rajata Thüringenissä sijaitsevaan "Altenburger Landin" hallintoalueeseen, koska "Altenburger Ziegenkäseksi" nimitetty tuote voi olla peräisin vain siitä hallintoalueesta, josta se on saanut nimensä.

19 Saksan toimivaltainen ministeri hylkäsi kantajien valituksen 13.7.1995 päivätyllä kirjeellä selvittäen ne perusteet, joiden mukaan riidanalaisen maantieteellisen alueen rajaaminen oli tapahtunut.

20 Komission maatalouden pääosasto (PO VI) vastasi 18.3.1996 päivätyllä kirjeellään, että se aikoi kehottaa komissiota jättämään kantajien tekemän kantelun käsittelyn silleen ja pyytää samalla Saksan liittotasavallalta lisätietoja kyseessä olevasta maantieteellisestä valmistusalueesta. Saksan liittotasavalta antoi asiaa koskevia lisätietoja komissiolle 31.7.1996, 12.11.1996 ja 28.11.1996 päivätyillä kirjeillään.

21 Antamallaan asetuksella N:o 123/97 komissio rekisteröi asetuksen N:o 2081/92 mukaiseksi suojatuksi alkuperänimitykseksi muun muassa nimityksen "Altenburger Ziegenkäse".

22 Asetuksen N:o 123/97 ensimmäisessä perustelukappaleessa komissio huomauttaa, että "tiettyjen jäsenvaltioiden asetuksen (ETY) N:o 2081/92 17 artiklan mukaisesti ilmoittamiin nimityksiin on pyydetty lisätietoja sen varmistamiseksi, että nämä nimitykset ovat kyseisen asetuksen 2 ja 4 artiklan mukaiset; näiden lisätietojen tarkastelu osoittaa, että nämä nimitykset ovat kyseisten artiklojen mukaiset".

23 Kantajat jättivät yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.4.1997 kanteen, jolla ne pääosin vaativat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan (josta on muutettuna tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan asetuksen N:o 123/97. Kantajat esittivät, että asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan 2 kohdan a alakohdan ja 4 artiklan 2 kohdan c ja d alakohdan nojalla nimityksen kattaman maantieteellisen alueen on heidän mukaansa rajoituttava siihen alueeseen, jonka nimi vastaa kyseistä nimitystä. Nimityksen "Altenburger Ziegenkäse" kattama maantieteellinen alue ylittää kuitenkin edellä mainittujen säännösten vastaisesti Altenburger Land -hallintoalueen rajat, minkä vuoksi myös tämän hallintoalueen ulkopuolella sijaitsevat yritykset voivat käyttää kyseistä nimitystä kantajien etujen vastaisesti.

24 Kantajat väittivät kanteensa tueksi, että komissio oli rikkonut edellä mainittuja asetuksen N:o 2081/92 säännöksiä sekä loukannut syrjintäkiellon periaatetta, että komissio on käyttänyt harkintavaltaansa väärin hyväksyessään sellaisenaan Saksan liittotasavallan tiedonannon käyttämättä asetuksen N:o 2081/92 15 artiklassa sille annettua harkintavaltaa ja että komissio on loukannut kantajien puolustautumisoikeuksia, koska asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan mukaisen yksinkertaistetun menettelyn valinnalla kantajilta poistettiin 5—7 artiklan tavanomaiseen menettelyyn liittyvä oikeus esittää väitteensä suoritettua rekisteröintiä vastaan.

25 Komissio esitti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 14.7.1997 jättämällään erillisellä asiakirjalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan nojalla kanteen tutkittavaksi ottamista koskevan väitteen. Komissio esitti oikeudenkäyntiväitteensä tueksi, että ensinnäkään asetus N:o 123/97 ei ole kantajille vastainen, että toiseksi asetus ei koske niitä erikseen, että kantajilla ei ole kanneoikeutta, mikä johtuu kolmanneksi siitä, että niitä kuultiin ennen asetuksen N:o 123/97 antamista, tai neljänneksi siitä, että kantajien prosessuaalisia oikeuksia on supistettu, koska asiassa noudatettiin yksinkertaistettua rekisteröintimenettelyä, ja että viidenneksi kantajilla ei ole asiavaltuutta.

26 Valituksenalaisella määräyksellä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi oikeudenkäyntiväitteen ja jätti kanteen tutkimatta.

Valituksenalainen määräys

27 Palautettuaan mieleen yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön, joka koskee sellaisen kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, jonka yksityinen oikeussubjekti on nostanut asetusta vastaan, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen '50 ja 51 kohdassa todennut, että asetusta N:o 123/97 ei ole osoitettu määrätyille taloudellisille toimijoille, kuten kantajina oleville yhtiöille, vaan siinä annetaan jokaiselle yritykselle, jonka tuotteet täyttävät asetuksessa säädetyt vaatimukset, oikeus markkinoida niitä suojatun alkuperänimityksen "Altenburger Ziegenkäse" avulla ja sitä on siten pidettävä yleisesti sovellettavana toimena, jota sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja jolla on oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin eli kaikkiin sellaista tuotetta valmistaviin yrityksiin, joilla on objektiivisesti määriteltyjä ominaisuuksia.

28 Siltä osin kuin kantajat olivat väittäneet, että "Altenburger Ziegenkäseä" valmistaa vain kaksi tuottajaa, Molkerei Großbraunshain ja Zimmermann, että

tuottajien määrä on muuttumaton määrittelemättömän ajan ja että muiden tuottajien mahdollinen ryhtyminen valmistamaan "Altenburger Ziegenkäseä" on niin epätodennäköistä, että tämä mahdollisuus voidaan jättää ottamatta huomioon, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 52 kohdassa todennut, että sitä, että toimi on säädösluonteinen, ei voida kyseenalaistaa yksin sillä perusteella, että on mahdollista jokseenkin täsmällisesti määrittää niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin sitä tiettynä ajankohtana sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, edellyttäen, että tällainen soveltaminen perustuu selvästi kyseisessä toimessa sen tavoitteen huomioon ottaen objektiivisesti määriteltyyn oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen (asia 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595, 605 ja 606; Kok. Ep. I, s. 349).

29 Tämän tapauksen osalta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen kohdissa 53—55 kuitenkin todennut, että

— asetuksessa N:o 123/97 annetaan suojaa objektiivisesti määritellylle maantieteelliselle alueelle

— perustelu, jossa vedotaan valmistajien määrän muuttumattomuuteen, on vain puhdas olettamus

— asetuksen N:o 123/97 antaman suojan taloudellinen hyöty ei tule vain "Altenburger Ziegenkäsen" valmistajille, vaan myös sen valmistukseen käytetyn lehmän- ja vuohenmaidon tuottajille.

30 Kaikkien näiden seikkojen perusteella yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 56 kohdassa päätellyt, että asetus N:o 123/97 on luonteeltaan ja ulottuvuudeltaan normatiivinen eikä se ole EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan neljännessä kohdassa (josta on tullut

EY 249 artiklan neljäs kohta) tarkoitettu päätös. Ottaen kuitenkin huomioon, että joissakin olosuhteissa jopa normatiivinen toimi, jota sovelletaan lähes kaikkiin asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin, voi koskea erikseen joitakin niistä, edellyttäen, että kyseessä oleva toimenpide vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista (asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 19 ja 20 kohta), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut, oliko kantajien osalta kyse tästä.

31 Siltä osin kuin kantajat ovat tässä yhteydessä vedonneet toisaalta siihen, että komissio oli kuullut niitä asetuksen N:o 123/97 antamista edeltäneessä menettelyssä, ja toisaalta arvostelleet komissiota siitä, että se on loukannut niiden prosessuaalisia oikeuksia valitsemalla asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan mukaisen rekisteröintimenettelyn, vaikka tämän säännöksen soveltamisedellytykset eivät täyttyneet, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 60 kohdassa ensinnäkin todennut, että kantajat eivät ole kiistäneet asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan mukaisen menettelyn lainmukaisuutta sillä perusteella, että se loukkaisi laillisia osallistumisoikeuksia, joiden tulisi kuulua kaikille taloudellisille toimijoille, joita suojatun alkuperänimityksen rekisteröinti koskee, ja toisaalta, että normatiivisten toimenpiteiden valmistelumenettely tai kyseiset toimenpiteet itsessään eivät yleisesti sovellettavina toimenpiteinä edellytä yhteisön oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden, kuten oikeuden tulla kuulluksi, nojalla niiden henkilöiden, joita säädös koskee, osallistumista näiden säädösten antamiseen, koska niiden tahojen, jotka antavat tällaisen säädöksen, oletetaan edustavan näiden henkilöiden etuja.

32 Valituksenalaisen määräyksen 61 kohdassa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen katsonut seuraavaa: " — — koska nyt käsiteltävänä oleva kanne, jonka tutkittavaksi ottamisesta on kyse, koskee asetusta N:o 123/97, joka on annettu sellaisen menettelyn mukaisesti, jossa kyseessä olevien taloudellisten toimijoiden kaikki menettelylliset oikeudet on suljettu pois, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei pidä riittävänä sitä, että kantajat vain kyseenalaistavat tässä erityistapauksessa asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan soveltamisedellytykset ja tekevät sen johtopäätöksen, että komission olisi pitänyt soveltaa toista, asetuksen N:o 2081/92 5—7 artiklassa säädettyä menettelyä, jonka mukaan ne olisivat saaneet kanneoikeuden mahdollistavat menettelylliset oikeudet. Edellä esitetyllä perusteella pyritään kiistämään — — asetuksen [N:o 123/97] oikeudellinen perusta, minkä tutkiminen kuuluu pääasian käsittelyyn."

33 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tukenut tätä johtopäätöstään valituksenalaisen määräyksen 62 kohdassa pitäen "asiaankuulumattomana lainsäätäjän arvostelemista sen vuoksi, että se on valinnut kahdesta säädetystä rekisteröintimenettelystä sen, jossa asianomaisilta henkilöiltä poistetaan menettelylliset oikeudet, kun kyse on sellaisen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten arvioimisesta, joka on kohdistettu valitun menettelyn mukaan annettua normatiivista tointa vastaan, johon sovelletaan lähtökohtaisesti laillisuusolettamaa (asia C-137/92 P, komissio v. BASF ym., tuomio 15.6.1994, Kok. 1994, s. I-2555, 48 kohta), jollei todeta, että lainsäätäjän valinta merkitsee menettelyn väärinkäyttämistä".

34 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tältä osin todennut valituksenalaisen määräyksen 63—65 kohdassa esillä olevasta tapauksesta seuraavaa:

— Kantajat eivät ole esittäneet mitään näyttöä, joka todistaisi, että komissio mahdollisessa salaisessa liitossa Saksan liittotasavallan kanssa olisi valinnut yksinkertaistetun menettelyn nimenomaan estääkseen yksittäistapausta koskevan tilanteen syntymisen ja kiertääkseen tavanomaisen menettelyn, jossa kantajilla on menettelylliset oikeudet.

— Saksassa "Altenburger Ziegenkäse" -nimityksen suojaaminen juustoja koskevalla asetuksella tapahtui myös lainsäädäntömenettelyä noudattaen, ja sen kuluessa "Altenburger Ziegenkäse" -nimisen tuotteen maantieteellistä aluetta koskevasta kysymyksestä keskusteltiin nimenomaisesti ennen asian ratkaisemista tavalla, jonka kantajat ovat kiistäneet sekä kansallisella että yhteisön tasolla.

— Komissiota ei voida arvostella siitä, että se olisi syyllistynyt menettelyn väärinkäyttämiseen, kun se ei asetusta N:o 123/97 annettaessa vastustanut riidanalaisen maantieteellisen alueen rajaamista sellaiseksi kuin Saksan liittotasavallan lainsäätäjä sen päätti, koska tällä oli paremmat edellytykset päättää kyseisestä maantieteellisestä alueesta alueelliset tuotannon ja markkinoinnin erikoispiirteet huomioon ottaen kuin yhteisön lainsäätäjällä.

35 Tämän perusteella yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 66 kohdassa päätellyt, että "se, että komissio päätti riidanalaisen asetuksen antamisesta asetuksen N:o 2081/92 17 artiklassa säädetyn lainsäädäntömenettelyn mukaan, 5—7 artiklassa säädetyn menettelyn sijasta, ei ole omiaan yksilöimään kantajia perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla".

36 Toiseksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 67 ja 68 kohdassa huomauttanut, että pelkästään se, että komissio kuuli kantajia ennen asetuksen N:o 123/97 antamista, ei riitä sen enempää yksilöimään kantajia kaikkiin muihin taloudellisiin toimijoihin nähden silloin kun asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan säännöksissä ei anneta niille mitään luonteeltaan menettelyllisiä oikeuksia. Se totesi myös, että riidanalainen lainsäädäntömenettely ei ole luonteeltaan sellainen, että siinä edellytettäisiin, että kaikille niille henkilöille, joihin toimenpide vaikuttaa, annetaan oikeus tulla kuulluksi, ja että kun menettelyllisiä oikeuksia ei ole nimenomaisesti taattu, olisi perustamissopimuksen 173 artiklan sanamuodon ja tarkoituksen vastaista antaa jokaiselle yksityiselle oikeussubjektille, joka on ottanut osaa lainsäädäntötoimen valmisteluun, oikeus muutoksenhakuun tätä toimea vastaan (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 40 kohta).

37 Nämä seikat huomioon ottaen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 69—76 kohdassa todennut, että ne tuomiot, joihin kantajat olivat vedonneet ja joissa yhteisöjen tuomioistuin oli ottanut tutkittavaksi kanteen, jonka yksityinen oikeussubjekti oli nostanut asetusta tai toisille henkilöille osoitettua päätöstä vastaan, eivät olleet asian kannalta merkityksellisiä.

38 Erityisesti edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annetun tuomion osalta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 71 kohdassa todennut, että maantieteellisen alueen määrittely liian laajaksi voi tosin teoriassa heikentää alkuperänimityksen todellista arvoa, jos alue on aikaisemmin määritelty suppeammaksi, ja vaikuttaa mahdollisesti sellaisten suppealle maantieteelliselle alueelle sijoittautuneiden yritysten erityisiin oikeuksiin, jotka käyttävät tätä alkuperänimitystä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin katsonut, että siltä osin kuin yhtiö Zimmermann oli vuodesta 1936 saakka valmistanut ja markkinoinut kyseessä olevaa tuotetta

nimityksellä "Altenburger Ziegenkäse" tai "Altenborger Zeege" ja että kantajat eivät onnistuneet saamaan nimityksen käyttöä rajoitetuksi suppeammalle alueelle eli Altenburger Landin hallintoalueelle, kantajat eivät olleet esittäneet mitään sellaista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin todeta, että asetus N:o 123/97 oli heikentänyt niiden oikeuksia edellä mainitulla tavalla.

39 Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 77 kohdassa, että asetus N:o 123/97 ei koskenut kantajia erikseen ja että kanne oli siten jätettävä tutkimatta ilman, että oli tarpeen tutkia, oliko riidanalainen asetus niille tosiasiassa oikeudellisesti vastainen ja oliko niillä oikeussuojaintressiä.

40 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi vielä valituksenalaisen määräyksen 78 kohdassa, että sikäli kuin kantajat olivat katsoneet, että on oikeusvaltion periaatteiden vastaista kieltää niiltä oikeussuoja asetusta N:o 123/97 vastaan, ne eivät kuitenkaan olleet näyttäneet toteen, eivätkä edes väittäneet, että niiden oli oikeudellisesti mahdotonta kääntyä kansallisen tuomioistuimen puoleen, joka tarvittaessa voisi esittää yhteisöjen tuomioistuimelle perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla kyseisen asetuksen pätevyydestä ennakkoratkaisukysymyksen.

Valitus

41 Valittajat, joita Freistaat Thüringen tukee, väittävät valituksensa tueksi pääosin, että valituksenalainen määräys on oikeudellisesti virheellinen siltä osin kuin siinä rikotaan perustamissopimuksen 173 artiklan neljättä kohtaa päättelemällä, että asetus ei koske niitä erikseen. Valittajat katsovat näin ollen, että kanne on otettava tutkittavaksi ja käsiteltävä pääasian osalta.

42 Valittajat väittävät ensinnäkin, että esillä oleva konkreettinen tilanne huomioon ottaen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo virheellisesti, että asetus N:o 123/97 koskee yleisesti ja abstraktisti määriteltyä henkilöryhmää ja että mahdollisten kantajien ryhmä ei niin ollen ollut tiedossa asetuksen antamishetkellä. Ne korostavat tältä osin toisaalta sitä, että jo sadan vuoden ajan vain kaksi yritystä, eli ne itse ja yhtiö Zimmermann valmistavat ja markkinoivat teollisesti "Altenburger Ziegenkäseä" tällä nimityksellä. Toisaalta tuottajien määrä ei itse asiassa vaihtele juuri lainkaan, koska asetuksen N:o 123/97 mukainen maantieteellinen alue ja vielä suuremmalla syyllä "Altenburger Landin" hallintoalue on suppea ja koska tällä alueella ei ole riittävästi kyseessä olevan juuston valmistamiseen tarvittavan vuohenmaidon tuottajia.

43 Valittajat korostavat toiseksi, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ollut myös väärässä arvioidessaan valituksenalaisen määräyksen 55 kohdassa, että kantajat olisivat asetuksen N:o 123/97 johdosta saaneet aikaisempaa kattavamman suojan niin, että niillä ei olisi oikeussuojan tarvetta eikä siten oikeussuojaintressiä. Valittajat toteavat sitä vastoin, että ennen kuin asetus N:o 123/97 tuli voimaan, kantajat saivat Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerbin (Saksan 7.6.1909 annettu laki vilpillisen kilpailun rajoittamisesta) 3 §:n nojalla tehokkaan suojan nimityksen "Altenburger Ziegenkäse" harhaanjohtavaa käyttöä vastaan, mutta se, että maantieteellinen alue on määritelty liian laajaksi, tekee nimityksestä itsessään kuitenkin heikon ja aliarvostetun siltä osin kuin sitä voidaan nykyään käyttää myös sellaisten tuotteiden osalta, jotka eivät ole peräisin "Altenburger Landin" hallintoalueelta.

44 Valittajat katsovat kolmanneksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut asetusta N:o 2081/92 ja siinä säädettyjä menettelyjä virheellisesti torjuessaan niiden väitteet siitä, että asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan mukaisen menettelyn valinnalla niiltä olisi lainvastaisesti otettu pois oikeus osallistua rekisteröintimenettelyyn sekä näin ollen oikeus nostaa kanne asetusta N:o 123/97 vastaan.

45 Tältä osin valittajat väittävät ensiksi, että yksinkertaistettuun menettelyyn ei voida turvautua enää sen jälkeen kun asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan 1 kohdassa säädetty kuuden kuukauden määräaika on kulunut loppuun. Koska Saksan liittotasavalta on täydentänyt "Altenburger Ziegenkäseä" koskevaa rekisteröintipyyntöään vasta kaksi ja puoli vuotta sen jälkeen kun kyseinen määräaika oli kulunut umpeen, komission olisi pitänyt soveltaa asetuksen N:o 2081/92 5—7 artiklassa säädettyä tavanomaista menettelyä. Freistaat Thüringer lisää vielä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei olisi tässä yhteydessä pitänyt rajoittua tutkimaan, merkitsikö yhteisön lainsäätäjän valinta menettelyn väärinkäyttöä, ja katsoo, että olipa yksinkertaistetun menettelyn valinta virheellinen tai suorastaan laiton, valittajilta on kuitenkin otettu lainvastaisesti pois sellaisia menettelyllisiä oikeuksia, joiden nojalla niillä olisi ollut oikeus vaatia asetuksen N:o 123/97 kumoamista perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan nojalla.

46 Valittajat väittävät seuraavaksi, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen myöntäessään valituksenalaisen määräyksen 64 kohdassa, että komissio ei ollut tehnyt virhettä nojautuessaan riidanalaisen maantieteellisen alueen määrittelemisen osalta Saksan lainsäätäjän tekemiin arviointeihin ja päätöksiin ja ulottaessaan yksinkertaisesti tämän perusteella Saksan juustoja koskevan asetuksen uudet säännökset myös yhteisön tasolle käyttämättä itsenäisesti omaa harkintavaltaansa ja päätösvaltaansa.

47 Valittajat arvioivat lopuksi, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 70 ja 71 kohdassa esittämiä seikkoja, joiden perusteella se katsoi, että valittajien oikeuksia ei ollut heikennetty sen seurauksena, että maantieteellinen alue oli määritelty asetuksessa N:o 123/97 liian laajaksi, ei voida pitää ratkaisevina, koska Saksan juustoja koskevan asetuksen soveltamisala rajoittuu ainoastaan Saksan alueeseen, kun taas asetusta N:o 123/97 sovelletaan kaikissa jäsenvaltioissa. Lisäksi Freistaat Thüringenin mukaan sitä, että kysymys kanteen tutkittavaksi ottamisesta on liitetty sellaisen oikeuden olemassaoloon, jonka saavuttamisesta kyseisessä kanteessa nimenomaan on kyse, on pidettävä epäjohdonmukaisena ja oikeudellisesti virheellisenä perusteluna.

48 Valittajat väittävät neljänneksi, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 78 kohdassa katsonut virheellisesti, että valittajat eivät olleet näyttäneet toteen, eivätkä edes väittäneet, että niiden oli oikeudellisesti mahdotonta saada suojaa niiden oikeuksille kääntymällä kansallisen tuomioistuimen puoleen ja kehottamalla tätä esittämään perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen.

49 Valittajat väittävät viidenneksi, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei olisi asianmukaisesti voinut ratkaista kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä arvioimatta itse kanteen perusteltavuutta. Valittajat katsovat, että jopa kanteen tutkittavaksi ottamista koskevien edellytysten ratkaiseminen olisi edellyttänyt sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ratkaista ne tosiseikkoja koskevat väitteet, joiden mukaan komissio ei olisi saanut rekisteröidä riidanalaista nimitystä asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan yksinkertaistettua menettelyä noudattaen eikä nojautua sellaisenaan niihin kyseenalaista maantieteellistä aluetta koskeviin seikkoihin, jotka sisältyivät Saksan liittotasavallan tiedonantoon.

50 Komissio vaatii Ranskan tasavallan tukemana, että yhteisöjen tuomioistuin jättää valituksen tutkimatta työjärjestyksen 119 artiklan nojalla. Zimmermann vaatii yhteisöjen tuomioistuinta hylkäämään valituksen osittain siksi, että valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät täyty ja osittain siksi, että valitus on perusteeton, sekä toissijaisesti hylkäämään valituksen kokonaisuudessaan perusteettomana.

51 Nämä asianosaiset tukevat kanteen tutkimatta jättämistä koskevia vaatimuksiaan pääosin sillä, että valittajat ovat valituksessaan kiistäneet tiettyjä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevia toteamuksia ja arviointeja rajoittuen yleisesti toistamaan sellaiset oikeudelliset perusteet ja perustelut, jotka on jo esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, eivätkä valittajat useinkaan ole pystyneet osoittamaan täsmällisesti niitä valituksenalaisen määräyksen kohtia, joihin niiden arvostelu kohdistuu, eivätkä niitä oikeudellisia perusteluja, joihin niiden kumoamisvaatimus erityisesti nojautuu.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

52 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Tutkittavaksi ottaminen

53 On syytä huomauttaa, että EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan (josta on tullut EY 225 artikla) ja Euroopan yhteisön tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja muutoksenhaun perusteena on oltava yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut oikeudenkäyntivirhe, joka on hakijan edun vastainen, tai yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut yhteisön oikeuden rikkominen (ks. erityisesti asia C-284/98 P, parlamentti v. Bieber, tuomio 16.3.2000, Kok. 2000, s. I-1527, 30 kohta).

54 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa täsmennetään, että valituksessa on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

55 Edellä mainituista määräyksistä seuraa, että valituksessa saadaan tukeutua vain oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä valitusta siis miltään osin saa kohdistaa tosiasiakysymysten arviointiin. Ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkaansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston tai arvioinut sitä, yhteisöjen tuomioistuin on perustamissopimuksen 168 a artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan tämän tosiseikaston oikeudelliseen luonnehdintaan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa (ks. erityisesti edellä mainittu asia parlamentti v. Bieber, tuomion 31 kohta).

56 Tästä seuraa myös, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti kaikki ne määräyksen seikat, joiden kumoamista vaaditaan, sekä ne oikeudelliset väitteet, joilla tätä vaatimusta erityisesti tuetaan. Tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä virhe. Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. erityisesti asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta).

57 Toisaalta valittajat vaativat valituksellaan yhteisöjen tuomioistuinta tarkastelemaan, onko yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voinut perustellusti katsoa, että asetus N:o 123/97 ei koske valittajia erikseen perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Valittajien tämän vaatimuksen tueksi esittämissä erilaisissa oikeudellisissa väitteissä asetetaan kyseenalaiseksi useita seikkoja, joilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellut päätöstään.

58 On pakko todeta, että vaikka valittajat tässä yhteydessä asettavatkin kyseenalaiseksi myös eräät yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevat toteamukset ja arvioinnit, ne eivät kuitenkaan ole kiistäneet näitä toteamuksia ja arviointeja sellaisenaan, vaan ainoastaan siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt niitä perusteena katsoessaan, että kantajilla ei ollut perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaista oikeussuojan tarvetta.

59 Toisaalta on huomautettava, että valitus voi perustua yhteisöjen ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitettyihin väitteisiin, kun tarkoituksena on osoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen yhteisön oikeutta hylätessään valittajan sille esittämät väitteet ja kanneperusteet (asia C-82/98 P, Kögler v. Euroopan yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 25.5.2000, Kok. 2000, s. I-3855, 23 kohta), joten ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä silloin kun valittaja kiistää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tehdyn yhteisön oikeuden tulkinnan tai soveltamisen (asia C-210/98 P, Salzgitter v. komissio, tuomio 13.7.2000, Kok. 2000, s. I-5843, 43 kohta).

60 Esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuimelle jätetystä valituskirjelmästä ilmenee, että käsiteltävänä olevassa valituksessa ei vain kerrata sanasta sanaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteita ja perusteluja ja että valittajat ovat ilmoittaneet täsmällisesti sen, miltä kaikilta osin määräyksen kumoamista vaaditaan, sekä väitteet, joihin valittajat ovat vedonneet katsoessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemää oikeudellista arviointia on pidettävä virheellisenä.

61 Tässä yhteydessä on syytä tuoda esiin, että vaikka valituksessa ei muodollisesti aina olekaan yksilöity valituksenalaisen määräyksen eri kohtia, komissio sekä sen vaatimuksia tukevat väliintulijat ovat kuitenkin voineet ottaa tehokkaasti kantaa niihin perusteluihin, joita on esitetty niitä vastaan.

62 Näin ollen on syytä hylätä komission, Ranskan tasavallan ja Zimmermannin esittämät kanteen tutkimatta jättämistä koskevat perusteet ja tutkia valituksen aiheellisuus.

Pääasia

63 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee tätä henkilöä suoraan ja erikseen.

64 Kun on kyse siitä, koskeeko asetus N:o 123/97 kantajia erikseen, on syytä huomauttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista jollakin tarkkuudella määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin toimea sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että toimea sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti siinä objektiivisesti

määritellyn oikeudellisen tilanteen tai tosiseikaston perusteella (ks. erityisesti edellä mainittu asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 18 kohta).

65 Jotta säännös voi koskea oikeussubjekteja erikseen, riidanalaisella säännöksellä on oltava vaikutuksia kyseisiin oikeussubjekteihin joidenkin näiden erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseiset oikeussubjektit erottuvat kaikista muista (ks. erityisesti edellä mainittu asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 20 kohta).

66 Tässä tapauksessa on syytä todeta, että kun nimitys "Altenburger Ziegenkäse" rekisteröitiin suojatuksi alkuperänimitykseksi, asetuksessa N:o 123/97 vahvistettiin kaikille sellaisille taloudellisille toimijoille, joiden tuotteet täyttävät määrätyt maantieteelliset ja laadulliset vaatimukset, sellaisena kuin ne ilmenevät eritelmästä, josta säädetään asetuksen N:o 2081/92 4 artiklassa ja joka liitetään rekisteröintihakemukseen, oikeus myydä tuotteitaan "Altenburger Ziegenkäse" -nimityksellä ja annettiin tälle nimitykselle suoja, jonka asetuksen N:o 2081/92 mukaan kaikki asianmukaisesti rekisteröidyt tarkastetut alkuperänimitykset saavat.

67 Asetus N:o 123/97 on siten yleisesti sovellettava ja näin ollen normatiivinen toimi, jota sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja jolla on oikeusvaikutuksia tietyt yleisesti ja abstraktisti määritellyt edellytykset täyttävien taloudellisten toimijoiden ryhmiin. Vaikka olisikin mahdollista yksilöidä ne oikeussubjektit, joihin asetusta sovelletaan asetuksen antamishetkellä, ja vaikka olisikin osoitettu, että niiden määrä tuskin muuttuu itse asiassa, tämä ei kuitenkaan vaikuta asetuksen luonteeseen säädöksenä, koska asetusta sovelletaan ainoastaan objektiivisiin oikeudellisiin ja tosiasiallisiin tilanteisiin (ks. vastaavasti erityisesti asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 35 kohta).

68 Tästä seuraa, että asetus N:o 123/97 koskee kantajia ainoastaan siten, että ne ovat eritelmässä rajatulla maantieteellisellä alueella kyseessä olevaa juustoa tuottavien ja sitä markkinoivien yritysten objektiivisessa asemassa samoin kuin

kuka tahansa muu tosiasiallisesti tai mahdollisesti samanlaisessa tilanteessa oleva taloudellinen toimija.

69 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole siten tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että kyseinen asetus ei koske kantajia erikseen.

70 Tätä toteamusta ei voida kyseenalaistaa kantajien väitteellä, jonka mukaan asetus olisi koskenut niitä erikseen, jos komissio olisi päättänyt antaa asetuksen N:o 123/97 soveltamalla asetuksen N:o 2081/92 5—7 artiklassa säädettyä tavanomaista menettelyä, jonka mukaisesti jokainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua nimityksen rekisteröintiä vastaan.

71 Vaikka voitaisiinkin olettaa, että asetuksen N:o 2081/92 17 artiklan mukaiseen menettelyyn turvautuminen olisi ollut lainvastaista ja että oikeussubjekti voitaisiin yksilöidä perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, sillä perusteella, että asianomaisessa asetuksessa oikeussubjektille annetaan nimenomaisesti tiettyjä menettelyllisiä oikeuksia, tai sillä perusteella, että kyseinen oikeussubjekti on yksinkertaisesti ottanut osaa yhteisön toimielimen lainsäädäntötoimen valmisteluun, väitteentekomahdollisuuden käyttäminen siten kuin siitä säädetään tavanomaisen rekisteröintimenettelyn yhteydessä ei kuitenkaan missään tapauksessa voi tarkoittaa sitä, että valittajilla olisi katsottava olevan oikeus nostaa kanne tätä menettelyä noudattaen annettua toimea vastaan.

72 Tältä osin on toisaalta syytä korostaa, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 1 ja 3 kohdan nojalla komissio voi ottaa käsiteltäväkseen ainoastaan jäsenvaltion tekemän väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan, kun luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka voi osoittaa, että sillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, on ensin esittänyt väitteen tälle jäsenvaltiolle.

73 Toisaalta asetuksen 7 artiklan 5 kohdasta ilmenee, että komission ryhdyttyä kerran käsittelemään hyväksyttävää väitettä, väitemenettelyssä ovat mukana se jäsenvaltio tai ne jäsenvaltiot, jotka ovat tehneet väitteet rekisteröintiä vastaan, sekä jäsenvaltio, joka on jättänyt hakemuksen. Tämän säännöksen nojalla "jäsenvaltioiden, joita asia koskee" on pyrittävä sopimaan asiasta ja ilmoitettava tarpeen tullen tästä komissiolle.

74 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan sanamuodosta ja rakenteesta seuraa, että rekisteröintiä vastaan ei voi tehdä väitettä sellainen jäsenvaltio, joka on jättänyt rekisteröintihakemuksen, ja että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa säädetyn väitemenettelyn tarkoituksena ei siten ole selvittää rekisteröintiä hakeneen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen ja tässä jäsenvaltiossa asuvan luonnollisen henkilön tai tähän jäsenvaltioon sijoittuneen oikeushenkilön välisiä ristiriitoja.

75 Tällaiset ristiriidat on pääsääntöisesti ratkaistava jo ennen kuin kyseessä oleva jäsenvaltio toimittaa asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan mukaisesti komissiolle rekisteröintihakemuksen, jonka ryhmittymä tai tietyin edellytyksin luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on sille ensin lähettänyt.

76 Jos kyseisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei menettelyn tässä vaiheessa ota huomioon sellaisen toimijan, jota asia laillisesti koskee, tekemiä huomautuksia rekisteröintihakemusta vastaan, tämän on saatettava asia toimivaltaisen kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jotta tarvittaessa voidaan todeta, että edellä mainittu viranomainen on toiminut lainvastaisesti asetuksen N:o 2081/92 säännöksiin nähden, joiden noudattaminen jäsenvaltion on asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan 5 kohdan mukaan tarkastettava ennen kuin se toimittaa rekisteröintihakemuksen komissiolle.

77 Valittajat eivät myöskään ole osoittaneet, että niillä ei ollut mahdollisuutta nostaa kansallisessa tuomioistuimessa kannetta "Altenburger Ziegenkäse"

-nimityksellä juustoa markkinoivaa kilpailijaa vastaan sillä perusteella, että juustoa ei tuotettu sellaisella maantieteellisellä alueella, joka niiden mukaan on ainoa asetuksen N:o 2081/92 säännösten mukainen alue. Tällaisen kanteen yhteydessä ne olisivat voineet tehdä asetuksen N:o 123/97 lainvastaisuutta koskevan väitteen ja pyytää siten kyseistä tuomioistuinta lausumaan kaikista tältä osin esitetyistä väitteistä sen jälkeen kun se on tarvittaessa esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen edellä mainitun asetuksen pätevyyden arvioimiseksi.

78 Kaikista edellä mainituista seikoista seuraa, että valitus on työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä selvästi perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

79 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian ja koska komissio ja Zimmermann ovat vaatineet valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, valittajat on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan Ranskan tasavalta ja Freistaat Thüringen, jotka ovat esiintyneet asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Molkerei Großbraunshain GmbH ja Bene Nahrungsmittel GmbHvelvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Ranskan tasavalta ja Freistaat Thüringen vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 26 päivänä lokakuuta 2000.

R. Grass

kirjaaja

V. Skouris

toisen jaoston puheenjohtaja